Käharpea.

Kaarel Kärmas oli üks neist põllumeestest, kelle töö ja waewa Jumal oli õnnistanud; wäikselt peale hakkates oli ta tüdimatta töö ja hoolekandmise läbi peagu kõige jõukamaks peremeheks saanud seal mägisel maal, kus alamal jutustud juhtumine on sündinud. Üks ainus wastameelne lugu oli tal aga elus juhtunud — see oli siis, kui tema õrnast armastud abikaasa, keda tema wäga noorelt oli kosinud, kümne aastase õnneliku abielu järel oli siit ilmast pidand lahkuma. Ja ta üks ainus asi oli temal maailmas, keda tema kõige kallimaks pidas — tema tütreke Liisi, kena neiu, kes ema surma juures wast üheksa aastane oli, aegamööda aga ilusaks piigaks sirgus, kelle peale waadates mõnegi noormehe süda kiiremal mõedul sees hakkas pöksuma ja suu wett jooksma, kui weel see suure wara peale mõtles, mis Liisil, kui ainuma lapsel, pärast isa surma oli oodata. Tütarlaps isi ei hoolinud küla noormeeste südame kõdist ühtigi, waid tundis ennast õnneliku olewad, isa majapidamist korral pidama, mis peale ta juba oma 14 aastast saadik agar oli olnud. Et nüüd küll Liisi isi teistest ei hoolinud, siis ometigi tuli üks kosilane teise järäle, seda enam neiu kahekümne

aasta poole jõudis. Olid kõik rikkad noored peremehed ehk peremeeste pojad ja ei wõinud neile ühtigi paha süüks panna, muud kui et noore tütarlapse meelest kõik liig toored ja harimatta olid. Kaarel Kärmas isi oli noores põlwes mõni aeg linnas elanud ja seal natukest peenemad kombeid õppinud, seepärast nõudis tütar seda kaa omast tulewasest abikaasast ja ootis siis parem, enne kui wastameelse elusse ennast annaks. Ometigi hakkas isa kaa wiimaks peale käima, et ütar ühe kosilase peaks wastu wõtma, sest wana tüdrukuks ei pidada ta mitte jääma. Ülandlikult palus Liisi aega, oma noore põlwe maitsmiseks ja isa pidi siis selle asjaga niisammagi ootma jääma, nagu teisedki.

Ühel päewal käisid mõlemad lähämal ümberkaudu jalutamas, kui korraga üks noormees ratsa nende wastu tuli ja, hoost seisates, nendelt küsis, kust kõige lähäm tee lähäma wäikese linna wiib. Siin juures waatis noormees wäga teraselt Liisi otsa, ja kui oli teadust saanud, teretas aupaklikult ja laskis looma edasi karata, wahete wahel tagasi waadates.

Kärmase meelest oli see noormees wäga ja kiitis seepärast tema peeneid kombeid ja wiisakat kõne wiisi. Kaa pilkas ta natuke sõbralikult oma tütart, tähändades, et sest noormehest neile weel

Eesti-ma rahwa Kalender 1886, lk. 26